

,BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 106124 20 GŽ
Brčko, 30.10.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D.d.o.o.S., koga zastupa punomoćnik Nezirić Sanel, advokat iz Sarajeva i punomoćnik Islamović Mirsad, advokat iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zastupniku po zakonu Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi isplate duga, v.sp. 22.723,78 KM, odlučujući o žalbi tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 106124 20 P 2 od 17.09.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.10.2020. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 106124 20 P 2 od 17.09.2020. godine POTVRĐUJE.

Tužitelj D.d.o.o.S. se ODBIJA sa zahtjevom za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 106124 20 P 2 od 17.09.2020. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da tužitelju D.d.o.o.S., isplati iznos od 22.723,78 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos od 5.722,30 KM počev od 07.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 1.934,17 KM počev od 17.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 1.762,52 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate,

- na iznos od 790,61 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 697,34 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 1.702,29 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 516,91 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 582,97 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 710,07 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 828,49 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 936,73 KM počev od 07.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 568,74 KM počev od 07.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 263,43 KM počev od 07.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 191,68 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 508,87 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 369,41 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 477,31 KM počev od 10.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 1.188,10 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 803,70 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 1.088,57 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate,
- na iznos od 1.078,75 KM počev od 13.08.2017. godine pa sve do isplate, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.

II OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da tužitelju D.d.o.o.S., naknadi troškove postupka u iznosu od 3.551,91 KM, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.“

Protiv prvostepene presude, tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (dalje tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili preinači i odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i dosudi mu troškove parničnog postupka.

Tužitelj D.d.o.o.S. (dalje tužitelj) je odgovorio na žalbu tuženog, a u odgovoru potvrđujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude pobija žalbene razloge i navode. Predložio je da ovaj sud odbije žalbu kao neosnovanu i obveže tuženog naknaditi mu trošak za sastav odgovora na žalbu.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14, dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba tuženog nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev (tužbeni zahtjev) tužitelja da mu za isporučenu robu tuženi plati dug u ukupnom iznosu od 22.723,78 KM i zakonsku zateznu kamatu, posebno za svaku otpremnicu, odnosno svaki ispostavljeni račun, uz zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Tuženi nije osporio da je sa tužiteljem bio u ugovornom odnosu na osnovu kojeg se tužitelj obvezao isporučiti mu higijenski materijal, između ostalog troslojni toaletni papir i troslojne ubruse u rolni classic plus sve 100 % celuloza i da mu je tužitelj isporučio higijenski materijal u ugovorenoj količini, a da nije izvršio plaćanje po ispostavljenim otpremnicama (računima), već je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao prigovorom da isporučeni higijenski materijal nije proizvod poduzeća C.d.o.o.S. i da stoga ne zadovoljava ugovorene uvjete.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji sa kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su tužitelj i tuženi 22.06.2017. godine sklopili Ugovor o nabavci robe broj 5959/2017 (dalje Ugovor),

da se tužitelj, kao isporučitelj, obvezao tuženom, kao naručitelju, nabaviti i isporučiti za potrebe obdaništa i škola higijenski materijal, između ostalog troslojni bijeli toaletni papir i troslojne bijele papirne ubruse za ruke (član 1. Ugovora),

da su za ugovorenu robu utvrdili cijenu u iznosu od 22.723,78 KM, a da se tuženi obvezao platiti ugovorenu cijenu u roku od 30 dana od dana dostavljanja računa (član 2. Ugovora),

da se potpisivanjem otpremnice o isporučenoj robi i izvršenoj primopredaji smatra da je tužitelj (isporučilac) ispunio svoje ugovorne obveze (član 8. stav (4) Ugovora), s tim što je tuženi bio ovlašten prethodno izvršiti kontrolu isporučene robe u pogledu kvaliteta (član 8. stav (1) i stav (3) Ugovora), a ukoliko kvalitet isporučene robe ne odgovara ugovorenom ili ukoliko tužitelj odbije ispraviti nedostatke, ugovoreno je pravo tuženog na jednostrani raskid ugovora, s tim što je dužan obavještenje jednostranom raskidu Ugovora dostaviti tužitelju isključivo u pismenoj formi (član 11. Ugovora),

da je tužitelj isporučio tuženom higijenski materijal u ugovorenoj količini, stim što nije nabavljen od poduzeća C.d.o.o.S., već od poduzeća E.T.,

da tuženi nije dokazao da je na isporučenom higijenskom materijalu „postojao materijalni nedostatak u smislu odredbe člana 479. Zakona o obligacionim odnosima“, niti je zahtijevao da mu tužitelj isporuči drugi materijal, niti je izjavio da raskida Ugovor,

obzirom da je tužitelj isporučio tuženom higijenski materijal, uključujući i toalet papir i kuhinjske ubruse (ubruse za ruke) u ugovorenoj količini, da tuženi nije dokazao da isporučeni materijal nema svojstvo za

redovitu upotrebu ili da nema ugovorena ili propisana svojstva i da nije uredno i pravodobno obavijestio tužitelja o nedostacima, niti je tužitelju platio isporučeni materijal, prvostepeni sud je zaključio da se „tuženi... ne može osloboditi plaćanja obaveze za preuzetu robu“ i sudio je kao u stavu I izreke prvostepene presude, obvezao ga je tužitelju platiti isporučenu robu,

dok je odluku o troškovima postupka, prvostepeni sud donio primjenom odredbe člana 119. stav 1. Zakona o parničnom postupku i u skladu sa mjerodavnom u Distriktu Tarifom o nagradama i naknadama za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine, ali kako se ova odluka žalbom ne pobija, već se veže za uspjeh u parnici, nije predmet posebnog razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci prvostepene presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, kroz sva tri žalbena razloga tuženi inzistira na istim prigovorima kojima je osporavao tužbeni zahtjev i u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio izvedene dokaze da bi u tom slučaju zaključio da mu tužitelj nije isporučio robu „sa uslovom preferencijalnog tretmana domaćeg i kvaliteta robe“, odnosno da isporučena roba u pogledu kvaliteta i porijekla nije u skladu sa ugovorenim obvezom, da se nedostatak „nije mogao uočiti uobičajenim pregledom“ (da se „zapravo radi o skrivenom nedostatku“), te kako je prvostepeni sud odredbu člana 479. Zakona o obligacionim odnosima samo citirao, smatra da na taj način obrazloženje prvostepene presude ne sadrži „materijalno pravo koje je sud primjenio odlučujući o zahtjevima stranaka“, a kako uz to prvostepeni sud nije uzeo u obzir nalaz vještaka i utvrdio visinu tužbenog zahtjeva, smatra da mu je zbog toga „onemogućeno izjavljivanje djelotvornog pravnog lijeka“.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog izrečene u žalbi protiv prvostepene presude, ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je obzirom na predmet spora (isplata duga za isporučenu robu), prvostepeni sud cijenio sve izvedene dokaze upravo onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku i uzeo je u obzir one dokaze koji su relevantni za presuđenje o tužbenom zahtjevu kod izostanka pravodobne i uredne obavijesti o nedostacima isporučene robe. Svakom od dokaza, prvostepeni sud je dao odgovarajući značaj sa aspekta Ugovora i odredbi Zakona o obligacionim odnosima o odgovornosti prodavca za materijalne nedostatke prodane stvari, o materijalnim nedostacima i o pravima kupca zbog nedostatka kupljene stvari (član 478, član 479. i član 488.), po kojima se tužbeni zahtjev u korelaciji sa prigovorima tuženog raspravlja i prosuđuje.

Stečeno uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva i neosnovanosti tuženikovih prigovora tužbenom zahtjevu, prvostepeni sud je utemeljio na gore pomenutim činjenicama (da je tužitelj isporučio tuženom ugovorenu

količinu higijenskog materijala, da je tuženi primio robu bez reklamacije kvaliteta i porijekla robe, a da nije robu platio u iznosu koji je ugovoren) za koje je imao podlogu o provedenim dokazima i opravdao je dovoljnim i pravilnim razlozima činjenične i materijalnopravne naravi.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i navoda nisu učinjeni propusti procesne, a ni činjenične i materijalnopravne naravi o kojima govori žalba tuženog.

Jer, temeljem provedenih dokaza u prvostepenoj presudi utvrđene relevantne činjenice i okolnosti kako ih u suštini prikazuju obje stranke, ili ih bar tuženi nije argumentirano osporio, a pogotovo nije pobio, da su tužitelj i tuženi sklopili Ugovor, kojim se tužitelj obvezao tuženom isporučiti higijenski materijal u vrijednosti od 22.723,78 KM, a tuženi se obvezao platiti ga kad potpiše otpremnicu, da je tužitelj isporučio ugovorenu količinu higijenskog materijala, da tuženi nije izvršio plaćanje po potpisanim otpremnicama i ispostavljenim računima, a da nije pravodobno i uredno obavjestio tužitelja o nedostacima, opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva.

Tačno je, da je osim obveze predati kupcu stvar, prodavač je ispunio ugovor u cijelosti tek onda ako prodana stvar ima svojstva koja su propisana, ugovorena ili uobičajena i ako prodavač ne preda kupcu stvar određenih svojstava odgovara mu zbog tih bilo materijalnih, bilo pravnih nedostataka. Materijalni nedostaci znače svako odstupanje prodane stvari od svojstva koju stvar mora imati po ugovoru ili poslovnom običaju ili propisu i oni su u odredbi člana 479. Zakona o obligacionim odnosima svrstani u četiri skupine. A, samo kupac, koji je pravodobno (prema odredbi člana 481. Zakona o obligacionim odnosima u roku od osam dana, a kod ugovora o privredi kao ovdje, bez odlaganja) i uredno obavjestio prodavca o nedostatku, slobodan je u izboru prava da traži ili ispunjenje ugovora, ili sniženje cijene ili raskid ugovora (odredba člana 488. Zakona o obligacionim odnosima).

Dakle, nije sporno da je zbog (eventualnog) odstupanja prodanog toalet papira i kuhinjskog ubrusa za ruke od svojstava koja su morali imati po Ugovoru ili propisu, tuženi mogao zahtijevati uklanjanje nedostataka, sniženje cijene ili raskid Ugovora. Međutim, prema odredbi člana 488. Zakona o obligacionim odnosima i prema Ugovoru, tuženi je morao o tim nedostacima pravodobno i uredno obavjestiti tužitelja. A, s propuštanjem stavljanja pravodobnih i urednih prigovora, prema usvojenoj praksi izjednačava se njegova (kupčeva) izjava o odobravanju isporuke ili odricanju od prigovora.

Stoga, u situaciji kada tuženi nije pravodobno i uredno obavjestio tužitelja o nedostacima isporučenog higijenskog materijala, kada je uredno potpisao otpremnice o prijemu robe i kada robu nije vratio, a nije ni platio, svi žalbeni navodi o nedostacima makar bili i istiniti nisu relevantni za

odlučivanje o tužbenom zahtjevu i ne mogu dovesti do drugačije odluke, tj. do odbijanja tužbenog zahtjeva.

Što se tiče žalbenog navoda da se „radi o skrivenom nedostatku“, valja imati na umu da prema odredbi člana 482. Zakona o obligacionim odnosima skriveni (nevidljivi) nedostaci su nedostaci koji se ne mogu otkriti uobičajenim pregledom prilikom preuzimanja kupljene stvari, već se mogu utvrditi nakon stručnog ispitivanja ili u toku upotrebe. Oni se obično otkrivaju postepeno u toku konzumiranja ili u toku upotrebe i uglavnom se javljaju kod strojeva i postrojenja (automobilskih motora, vozila i sl.), kod stoke (bolest). Međutim, ovdje se ne radi o takvoj robi, već o toalet papiru i ubrusima za ruke (kuhinjskim ubrusima) i odmah po preuzimanju mogla se utvrditi njihova marka i slojevitost, odnosno da li su ugovorenog kvaliteta i porijekla, pa su utoliko neosnovani i žalbeni navodi da se „radi o skrivenim nedostacima“.

Prema tome, kako kod izloženog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, sve činjenice i okolnosti obzirom na gore pomenute odredbe Zakona o obligacionim odnosima i Ugovor su temeljem pruženih dokaza pravilno utvrđene, nisu povrijeđena pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva, a nisu počinjene ni žalbom ukazane povrede odredaba parničnog postupka, a niti one na koje sud pazi po službenoj dužnosti, radi čega je valjalo žalbu tuženog kao neosnovnu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Također je valjalo odbiti i zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu, jer prema odredbi člana 323. stav 1. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odgovor na žalbu nije obvezna procesna radnja i što je ocijenjeno da ta procesna radnja obzirom na sadržaj, pa tako i trošak vezan za nju nije bila potrebna za ostvarenje i zaštitu njegovih prava u žalbenom postupku.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević